

Arrest

nr. 136 159 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 25 april 1979 in Tissemsilt en de Algerijnse nationaliteit te bezitten. Na de aardbeving van 10 november 1980 bent u met uw familie verhuisd naar Chlef. Uw ouders, twee zussen en twee broers zijn nog steeds woonachtig in Chlef. Uw broer (A.) is in 2001 naar Zwitserland gevlucht omdat hij tijdens zijn legerdienst door terroristen met de dood werd bedreigd.

Toen uw broer nog in het leger zat (omstreeks 1995-'96) kwam hij op een dag met verlof naar huis. Hij was in het huis van uw tante toen enkele terroristen bij u thuis langskwamen om hem te zoeken. Aangezien hij er niet was, werd u bedreigd. In 1997 of 1998 bent u naar Algiers verhuisd, maar u ging nog elk weekend naar uw ouderlijke huis in Chlef.

U bent tot het tweede secundair naar school gegaan, maar u hebt uw baccalaureaatsdiploma niet behaald. U hebt daarna een beroepsopleiding als lasser gevolgd en nadien werkte u als arbeider in

loondienst; u plaatste aluminium ramen. U hebt deze job uitgeoefend van 2001 tot 2009. In juli of augustus 2009 bent u op legale wijze per vliegtuig naar Turkije gegaan. Daarna bent u illegaal met een klein bootje naar Griekenland gereisd en ongeveer drie maanden later vertrok u per boot naar Italië. In Italië hebt u de trein genomen naar Frankrijk en in september of oktober 2010 bent u per trein naar België gekomen. Vijf dagen na uw aankomst in België bent u illegaal naar Engeland gegaan, waar u asiel hebt aangevraagd onder een valse identiteit; u verklaarde er Palestijn te zijn en Kasir Abdulhakim te heten. Enige tijd later werd u naar België overgebracht.

Op 10 juli 2013 werd u door de Belgische autoriteiten aangehouden en opgesloten in een Belgische gevangenis naar aanleiding van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 13 oktober 2014 werd u weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen van Vottem. Drie pogingen tot repatriëring (dd. 15/10/2014, 29/10/2014, 03/12/2014) werden geannuleerd. Op 2 december 2014 dient u een asielaanvraag in.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Algerije omwille van de problemen die u en uw broer hadden met terroristen in Chlef. Daarnaast vreest u de Algerijnse overheid omdat u destijds een staatslening was aangegaan maar deze niet hebt terugbetaald. U zou door de rechtbank tot vijf jaar bij verstek zijn veroordeeld.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend op 2 december 2014 en dit terwijl u vier jaar geleden in België bent aangekomen. Dat u zich niet eerder als vluchteling hebt verklaard, relativeert op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u ongeveer vier jaar hebt gewacht om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. U stelt weliswaar een asielaanvraag te hebben ingediend in 2010 in Engeland, maar u hebt dit gedaan onder een valse identiteit; u verklaarde er Palestijn te zijn en Kasir Abdulhakim te heten. Deze houding relativeert dan ook als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging (CGVS, pp. 2 & 4).

U verklaart dat u asiel aanvraagt omdat de terroristen die uw broer destijds hadden bedreigd, u ook hadden bedreigd nadat uw broer was vertrokken uit Chlef. Omwille van deze dreigementen verklaart u in 1997 of 1998 verhuisd te zijn naar Algiers. Vooreerst doet het feit dat u ondanks deze dreigementen nog elk weekend naar uw familie in Chlef terugkeerde, fundamenteel afbreuk aan de ernst van deze bedreigingen. Mocht u deze terroristen werkelijk vrezen, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u niet het risico zou nemen om elk weekend naar huis te gaan. Dat u dit bovendien nog tot 2009 hebt volgehouden, is evenzo een indicatie dat deze bedreigingen niet dusdanig ernstig moeten zijn geweest dat u het noodzakelijk achtte om Chlef te ontvluchten. Dergelijk handelen is niet in overeenstemming te brengen met een acute vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Mochten deze terroristen u daarenboven daadwerkelijk viseren, dan zouden ze u in die periode van meer dan tien jaar dat u nog in Algerije bent gebleven en elk weekend naar huis kwam, wel hebben weten te vinden (CGVS, pp. 4-5).

Voorts verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Algerije omdat u door de rechtbank bij verstek tot vijf jaar bent veroordeeld omdat u een staatslening niet hebt afgelost (CGVS, p. 5-6). Dit is een motief van louter financieeleconomische aard dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, die in bescherming voorziet voor personen die hun land verlaten hebben omwille van problemen die gerelateerd zijn aan hun nationaliteit, religie, behoren tot een sociale groep, politieke partij of etnie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin zijn er redenen om u omwille van dit probleem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U stelt weliswaar dat u door de rechtbank bij verstek tot vijf jaar bent veroordeeld, maar u legt hiervan geen enkel begin van bewijs neer en hebt dit enkel 'van horen zeggen'. Bovendien weet u niet door welke rechtbank u precies werd veroordeeld, noch wanneer u werd veroordeeld en dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande (CGVS, pp. 6-7). In het geval de niet-afbetaling van uw lening, en zo daar nog enig geloof aan kan worden gehecht, daadwerkelijk tot een veroordeling zou hebben geleid, zijn er geen redenen om aan te nemen waarom deze zaak geen rechtmatig gevolg zou kennen. U geeft immers aan dat u nooit problemen hebt

gehad met de Algerijnse autoriteiten, noch bent u ooit politiek actief geweest en bijgevolg is er geen enkele reden waarom deze zaak niet op een correcte manier zou zijn afgehandeld (CGVS, pp. 3 & 5). Tot slot dient opgemerkt dat uit een onderzoek van de situatie in Algerije blijkt dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4; §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt), is de situatie op dit ogenblik in de grote stedelijke centra genormaliseerd en wordt het leven of de persoon van de burgers niet ernstig bedreigd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. U legt geen enkel begin van bewijs neer die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de mate dat er zich contradicties en omissies voordoen in zijn verhaal, zijn deze volgens verzoeker zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Verzoeker volhardt in zijn relaas.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Algerije verwijst verzoeker naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en meent hij dat de situatie er allesbehalve genormaliseerd is. De situatie is op dit moment misschien iets stabiel, maar dit biedt geen garantie dat dit voor de toekomst ook zo zal blijven, aldus verzoeker.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het reisadvies voor Algerije van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 3).

2.2.1. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker brengt geen enkel document bij ter staving van zijn asielrelaas, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift.

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij zijn asielaanvraag pas indiende op 2 december 2014 terwijl hij reeds vier jaar geleden in België aankwam, (ii) hij ondanks de beweerde dreigementen van de terroristen, nog elk weekend naar zijn familie in Chlef terugkeerde, (iii) zijn veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf van vijf jaar geen verband houdt met de criteria in de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt als volgt: “Verzoekende partij blijft volharden dat zij gevaar loopt in haar land van herkomst, Algerije. Zij werd immers meerdere malen ernstig bedreigd door verschillende terroristen nadat haar broer vertrokken was uit Chlef. Verzoekende partij was ten einde raad en zag geen andere uitweg dan te verhuizen naar Algiers in 1997 of 1998. Men bleef verzoekende partij echter viseren en zij werd ten slotte bij verstek veroordeeld tot vijf jaar. Verzoekende partij heeft een enorme vrees ten opzichte van deze terroristen en kan dan ook onmogelijk terugkeren naar haar

land van herkomst.”, komt hij niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Wat betreft zijn beweerde veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf van vijf jaar stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Evenmin zijn er redenen om u omwille van dit probleem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U stelt weliswaar dat u door de rechtbank bij verstek tot vijf jaar bent veroordeeld, maar u legt hiervan geen enkel begin van bewijs neer en hebt dit enkel ‘van horen zeggen’. Bovendien weet u niet door welke rechtbank u precies werd veroordeeld, noch wanneer u werd veroordeeld en dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande (CGVS, pp. 6-7). In het geval de niet-afbetaling van uw lening, en zo daar nog enig geloof aan kan worden gehecht, daadwerkelijk tot een veroordeling zou hebben geleid, zijn er geen redenen om aan te nemen waarom deze zaak geen rechtmatig gevolg zou kennen. U geeft immers aan dat u nooit problemen hebt gehad met de Algerijnse autoriteiten, noch bent u ooit politiek actief geweest en bijgevolg is er geen enkele reden waarom deze zaak niet op een correcte manier zou zijn afgehandeld (CGVS, pp. 3 & 5).”*

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Algerije in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) dat er op dit ogenblik in de grote stedelijke centra van Algerije geen reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel bestaat. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat verzoeker bijbrengt (stuk 3) is niet van aard voormelde informatie in het administratief dossier te weerleggen. Dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS